

holdsvis lettere ved det, og vi bør bidrage, hvad vi kunne, til, at der ikke lægges nogen Hindring i Vejen derfor. Ved dette Lovforslag vil der aabnes en Mulighed for at give Forfatterne en Bestyttelse uden at gøre det vanskeligere for Befolkningen at tilegne sig de gode Produkter, som kunne bidrage til at højne Kulturlivet. Det er allerede godtgjort ved andre ærede Taleres Udtalelser i Dag, at der for vor Litteratur har været en kendelig og glædelig Fremgang i Ulandet, vistnok særlig i Tyskland, hvor den danske Litteratur søges meget nu, men for vore Forfattere er det en daarlig Trøst, at de maa vente adskillige Aar, inden de kunne gøre Regning paa de Goder, som de beskyttede Landes Forfattere have naaet. For os, synes det mig, at den Omstændighed, at vore Forfattere nu læses i stor Udstrækning i Ulandet, maa være et Fingerpeg om, at vi ikke maa unddråge dem Bestyttelse. Det er ogsaa udtalt af det ærede Medlem for Værninge (H. Holm), at man har Bevis for, at Bestyttelsen ikke har fordryet Bøger og litterære Ting for Køberne; heller ikke af Hensyn dertil bør man altsaa være bange for at tiltræde en Overenskomst.

Saa mente Udvalgets Formand, det ærede Medlem for Røge (Alberti), at der kunde være mange Uргrelser i denne Verden, og en af de Uргrelser, en Forfatter kunde have, var, at man kunde oversætte hans Bøger slet, baade stryge og føje til i dem, og man kunde fremstille et Værk saaledes, at det ingenlunde kunde siges at være vedkommende Forfatters. Det sidste er imidlertid ikke det værste, den Uргrelse var maaste til at overvinde, men det kan ikke nægtes, at det maa krænke en Forfatters Ære, at hans Værk fremtræder i en lemlestet Form. Det maa saa meget mere siges at være uheldigt, som det bibringer Folk, der købe Bøger, en mindre korrekt Forestilling, naar hans Bøger ikke fremtræder i den oprindelige Form, og det er høist urigtigt, forekommer det mig, at ville sammenligne den Slags Uргrelser, som Udvalgets Formand siger, Forfatterne her have, med den Uргrelse, en Rigsdagsmand har, naar han holder en politisk Tale og faar den refereret galt. Hvor megen Respekt jeg end har for det ærede Medlem for Røge og for samtlige Folkeingsmænd, tror jeg dog ikke, at vi, naar vi holde politiske Foredrag, ville sætte os i Række med Kunstnere og Forfattere. Jeg antager, at det, en Forfatter og en Kunstner har præsteret, er noget, som han i overordentlig høj Grad vaager over med en Tadels Kærlighed, saa at der næppe er en Sætning eller et Ord, han ikke

har vendt og drejet mange Gange, inden han lader det gaa ud i Verden, men med os er det vist sjældent Tilfældet, at vi vende og dreje vore Sætninger i samme Grad. Sa jeg tror ikke en Gang, at det ærede Medlem for Røge gør det, skøndt han vistnok er en overordentlig forsigtig Taler. Jeg tror ingenlunde, vi ere saa omhyggelige med vort Sprog og vort Foredrag, at der er stellig Grund til at sammenligne os med Kunstnere og Forfattere. Det ærede Medlem anførte f. Eks., at "Socialdemokratens" Referent under Tolddebatten havde refereret ham galt, idet han havde sagt om det ærede Medlem, at han skulde have udtalt sig om at "staa i Stegen". Det ærede Medlem vidste ikke, hvad dette skulde sige. Skønt jeg ikke vil paasta, at jeg er i Stand til at give en fuldkommen korrekt Forklaring af, hvad der menes med dette Udtryk, tror jeg dog at turde sige, at det er et forstærket Udtryk for det gammelfendte Ord, som jeg her for dette Tilfælde skal forme saaledes: "Ta'en med No, Hr. Højesteretsfagsfører!" — man skal ikke forivne sig, man skal ikke fremstille en Sag i en stærkere Form, end det er nødvendigt. Jeg tror at turde sige, at den ærede Formand for Udvalget, hvad ogsaa andre ærede Talere have udtalt, i alt for høj Grad har villet mane Rædsler frem for vore Blikke, idet han mente, at dette Lovforslag skulde betyde, at vor gamle Kultur vilde stagnere, vilde lide Afbræk, at Litteraturen vilde blive dyr, og at man ikke vilde gavne Forfatterne, men tværtimod gav Ulandets Forfattere en Bestyttelse, som man ingen som helst Udgang havde til at give dem.

Der er et Hensyn, der for mig er om ikke bestemmende, saa dog i høj Grad medbestemmende, naar Talen er om en international Overenskomst. Det er Hensynet til de ved forskellige af de her nævnte Sag og beskæftigede Arbejdere. I Bogtrykkerfaget er der jo beskæftiget et ikke ringe Antal Mænd og Kvinder. Vi have netop paa Grund af, at Kjøbenhavn er blevet ligejom et Centrum for det nordiske Landsliv, faaet et betydeligere Antal Arbejdere beskæftiget ved dette Sag, og det forekommer mig ikke, at det ærede Medlem har evnet at modbevise, at Forlagsvirksomheden, naar vi holde os uden for Bernerkonventionen, vil blive forlagt f. Eks. til Norge. Det er ganske sikkert, at den ærede Repræsentant har modsagt dette, ment, at det ikke blev Tilfældet, men han har ikke kunnet give Grunde for denne sin Mening, og jeg synes, at der er mere, som taler for, at dette vil blive Resultatet, end det modsatte. Jeg antager snarest, det maatte blive saaledes, til vi endelig blive drevne ind paa Overens-